PROPAGANDNI NEDELJNIK ANARHOSINDIKALISTIČKE INICIJATIVE

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.8 ★ 8. MART 2012. GOD ★ BESPLATNO ★

Stižu dugovi!

DOLAZE POSLEDNJI DANI

2012. će zaista biti paklena godina za radnice i radnike u Srbiji. Pored standardne otimačine koju vladajuća klasa sprovodi nad narodom, sve je veći broj dodatnih troškova koje ćemo morati da isplaćujemo. Pre neki dan nas je dočekala vest da je ove godine Srbiji na naplatu, pored drugih, došao i dug od preko 6 milijardi (!) dolara – dug iz perioda sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog veka. U pitanju je dug koji je Srbiji „pripao" kao deo nasledstva SFRJ. Srbija je u oktobru 2000. godine nasledila dug od 10,8 milijardi dolara. Pariski i Londonski klub poverilaca potom su otpisali deo duga, ali su stara dugovanja od oko 6,4 milijarde dolara i dalje ostala. Očekuje se da dug otplaćujemo od 2012. do 2014. godine. Prema podacima Narodne banke Srbije, samo ove godine na otplatu dospeva nešto manje od milijardu evra državnog duga (ne računajući privatni od 2,8 milijardi). Već naredne godine, koju i mnogi buržoaski ekonomisti takođe uzimaju kao kritičnu, iz budžeta će na ime dugova biti potrebno izdvojiti 1,5 milijardi evra, a godinu dana kasnije i dodatne 1,4 milijarde.

A uz dugove i poskupljenja

Neverovatno velike cifre o kojima je reč često dovode do toga da javnost uopšte ne razume kolike su obaveze u pitanju, pa je zato dobro ukazati na to kako izgleda ta pljačka u našem svakodnevnom životu. Jaja su poskupela ove nedelje za više od 10 posto. Ove nedelje će poskupeti uvozna alkoholna pića. Cene papirne galanterije kompanije „Drenik" skočiće pet odsto, kozmetika „Multiaktiv", kućna hemija „Klif" i „Oks" 9,5 odsto. Sirevi kompanije „Mlekoprodukt" od ponedeljka će biti skuplji tri odsto, četiri dana kasnije za 12 odsto skočiće i cene mleka za telo i gelova za tuširanje „Top ten", a 12. marta poskupeće i proizvodi „Beohemije". Prašak za veš „Duel" poskupeće sedam odsto, omekšivači za veš od 4,2 do 11 odsto, a deterdžent za posuđe „Skala" i „Spin" šest, odnosno 6,7 odsto. Do kraja marta cene sokova „La vita" biće uvećane tri do pet odsto, vina „Župa" osam do 10 odsto, sokova „Kokta" i „Jupi" i mesnih i ribljih konzervi „Argeta" pet odsto, proizvodi „Florida bel" 12 do 16 odsto. Osim privatnika, OMV, Lukoila i drugih kompanija koje su još prošle nedelje podigle cene goriva za oko dva dinara po litru, od danas su naftni derivati skuplji i kod Naftne industrije Srbije (NIS) u proseku za 1,5 dinar, a kod MOL-a za jedan dinar po litru. U proteklih 15 dana gorivo u Srbiji je poskupelo tri puta i to ukupno u proseku za oko šest dinara po litru.

Zajedno sa otpuštanjima

U Srbiji je, od početka ekonomske krize do danas, otpušteno 257.922 radnika. Najveći broj radnih mesta ugašen je u Kragujevcu, Kraljevu, Kruševcu i Aleksincu. Paralelno sa tim, u Srbiji više od 90.400 građana, ili svaki 11. Dužnik, nema novca da otplaćuje kredite. Pre svega zbog gubitka posla, neredovnih plata i sve većeg deviznog kursa. Kada smo kod deviznog kursa, već uveliko zahuktala predizborna kampanja teško da može da svari njegove oscilacije, pa je izvršen užasan pritisak na Narodnu banku da kurs stabilizuje. Nebrojene izjave guvernera po medijima da pritiska „nije bilo" jasno govore šta se zapravo dešavalo. No, čak i kada bi kurs bio trenutno iskontrolisan, on samo čeka trenutak kada će mu se dozvoliti da probije sve dosadašnje granice, i još veći broj ljudi trajno osiromaši.

Ka ponoru bez dna

A šta radi vlast dok se društvo sve više približava ponoru bez dna? Pokušava da javnost još više zaglupi fokusirajući se na nebitne ili potpuno besmislene teme. Mediji bruje kako je nađen neki dokument (naravno, u pitanju je čista izmišljotina) koji dokazuje da Kralj Petar II nije abdicirao! Ta kukavica, koja je pobegla pred neprijateljem i ostavila narod na milost i nemilost fašističkim i kvislinškim koljačima, poznata po tome što je nakon rata u kazinima Monaka, za opkladu ispijala na eks flaše viskija i padala u nesvest, nije dakle abdicirala, nego je sve to bila podmetačina „zlih komunista". Treba samo malo sačekati, i već će se pojaviti smutljivci koji će tvrditi da njegov mutavi potomak treba da preuzme krunu, i „vaspostavi" monarhiju u Srbiji. No, naša posla su na drugoj strani. Ove nedelje pružimo podršku našim komšijama Ciganima, koje fašistički beogradski gradonačelnik želi da izbaci iz njihovih naselja, i odajmo poštovanje ženama radnicama koje su se, zajedno sa muškarcima, krvavo borile za prava koja danas pokušavaju da nam oduzmu.

"NAJNASILNIJI ELEMENT U DRUŠTVU JE NEZNANJE" Ema Goldman

KLASNA BORBA - PRAVI POKLON ZA „OSMI MART“!

Jedino u sklopu aktivnog učešća radnica u borbi protiv kapitalizma može se dosledno obeležiti i sačuvati osnovno značenje ovog praznika.

Istorija Međunarodnog dana žena počela je borbom njujorških tekstilnih radnica, koje su 8. marta 1857. izašle na ulice i demonstrirale zbog loših uslova rada i niskih plata. Ove demonstracije razbila je policija, ali su radnice, odlučne da se izbore za svoje zahteve, ubrzo nakon toga napravile sindikat. Pola veka kasnije, 8. marta 1908, 15.000 žena marširalo je Njujorkom tražeći kraće radno vreme, bolje plate i kvalitetnije uslove života, da bi, konačno, od 1910, 8. mart počeo da se obeležava kao međunarodni praznik.

Sva značajna poboljšanja položaja i civilizacijske standarde koje su žene izborile kroz istoriju, kao što su skraćenje radnog vremena, pravo na jednaku platu sa muškarcima, zaštita na radu, pravo na abortus, pravo na obrazovanje, seksualne slobode itd, ostvarile su prvenstveno kroz klasnu borbu u okviru radničkog pokreta.

Uprkos proklamovanoj ravnopravnosti muškaraca i žena, kapitalistički sistem niti želi, niti može da obezbedi uslove za istinsko ostvarenje jednakosti žena i muškaraca. U Srbiji i dalje većinu nezaposlenih čine žene. One koje su zaposlene zarađuju u proseku manje od svojih muških kolega na istim radnim mestima, dok je u zemljama Evropske unije procenat razlike u zaradama još veći. Živimo u društvu kome se, zbog njegove klasne prirode, nikada ne može ostvariti suštinska ravnopravnost, ne samo među polovima već među ljudima uopšte. Savremena građanska ženska udruženja i razne „nevladine“ feminističke organizacije, mahom osnovane i podržane od strane kapitalističkog sistema i propagandnih fondacija, potpuno zanemaruju ili skrivaju ekonomski aspekt, odnosno klasnu podvojenost, i zbog toga je njihova aktivnost svedena na uzaludno lobiranje za poštovanje „ljudskih prava“ i nominalnu ravnopravnost među polovima koja u klasnom društvu nikada ne može biti suštinska.

I danas, u vreme najbrutalnije eksploatacije koju sprovode gazde i država, sa novoustanovljenim reformama rada i merama „štednje“, u vreme privatizacije, nametanja prekovremenog rada, otpuštanja, klerikalizacije i ponovnog jačanja nacionalizma i konzervativizma, žene se suočavaju sa oštrim padom prava koja su osvojile u prošlosti. Što je posao nestabilniji, više će se smanjivati broj zaposlenih žena, jer ih kompanije svojom konzervativnom vojničkom logikom doživljavaju kao „manje odane“. Zbog toga žene moraju da se bore za ravnopravnost prvenstveno na radnom mestu, u sklopu borbe za oslobođenje čitave radničke klase. Pri tome je nužno voditi oštru borbu protiv seksizma u radničkom pokretu, budući da je to još jedan od načina na koji vladajuće klase, potencirajući suštinski nebitne razlike, stvaraju podele unutar radničke klase, onemogućavajući jedinstveno borbeno delovanje svih eksploatisanih.

PARTIZANKA SA KOZARE, 1942.

Od svih ljudskih prava, vladajuća klasa neprikosnoveno čuva samo privatnu svojinu - osnovu svake diskriminacije, ugnjetavanja i izrabljivanja. Zbog toga se jedino u sklopu aktivnog učešća radnica u borbi protiv kapitalizma može dosledno obeležiti ovaj praznik. Davanje bilo kakvog drugačijeg konteksta predstavlja najbezobraznije ismevanje žena koje su pre sto godina protestovale u Njujorku, ali i svih drugih koje su se kroz istoriju borile za istinsku jednakost i ravnopravnost.

Sekretarijat Sindikalne konfederacije “Anarhosindikalistička inicijativa” (ASI), sekcije Međunarodnog udruženja radnika i radnica

Da li ste znali ?

...da je od 2000. godine 7.500 ljudi umrlo od posledica terorističkih napada, a preko 200 miliona od posledica siromaštva.

Anarhosindikalna avio „kompanija“

Đ. V. nam piše i pita: *Kako bi funkcionisala anarhosindikalna avio kompanija?* Konkretno, interesuje ga *da li bi kapetan-pilot bio plaćen više od čistača aviona?; da li bi i kakve kazne snosio neko ko se ne pojavi na poslu; šta ako mehaničar neće da popravi očigledno neispravan deo; kako bi se naručivali rezervni delovi, ko bi dostavljao i na kraju krajeva proizvodio iste?; šta ako putnik kaže pilotima „ma vi nemate veze, dajte meni da vozim, ja imam jednaka prava na ovaj avion kao i vi“*. Budući da na raspolaganju imamo veoma ograničen prostor, nismo u prilici da dovoljno detaljno odgovorimo drugu V, već ćemo samo skicirati principe organizovanja u društvu kome teži anarhosindikalizam - bezdržavnom komunističkom društvu.

Detaljno unapred kreirati budućnost je karakterističan manir autoritarnih ideoloških projekata, iza kojih se skoro uvek kriju politikantska ambicioznost i osvajačka demagogija. Mi ne odbijamo da prihvatimo, ustalom svakome dobro poznatu, činjenicu da budućnost krije mnoge nepoznanice. Moguće je čak da u njoj i neće biti avionskog saobraćaja, ili barem ne ovakvog kakvog sada znamo. Istovremeno, u potpunosti smo sigurni pre svega u jedno: budućnost neće biti dobra ukoliko je na bilo koji način otuđimo od onih koji su se za nju izborili, i ne prepustimo je odlukama ljudi koji će u njoj živeti.

Pretpostavljamo da sva ova vaša pitanja proističu iz nemogućnosti ili nedostatka volje da zamislite avio preduzeće u kome o nabavci aviodelova odlučuje iko osim gazde i njegovih dobro plaćenih tehnokrata i menadžera. Dešava se i danas, i to vrlo često, da avioni kasne, zašto bi u budućnosti lišenoj diktata biznisa i profita, poneki propušteni let bio dramatičan? Ako radnici danas, uprkos tiraniji gazda, malim i neredovnim platama, čestom izostanku godišnjeg odmora i zdravstvene zaštite ipak svako jutro ustaju i odlaze na posao, zašto bi bilo nemoguće sve to, čak i više od toga, u društvu oslobođenom dominacije gazda i kapitala?

Osnovni princip organizovanja u slobodarskom komunizmu je **samoupravljanje**, u izvornom smislu te reči. Upravljanje svojim životom, učestvovanje u upravljanju svojim radnim mestom, svojim kućnim savetom, svojom mesnom zajednicom, svojom opštinom, svojim gradom... Vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju biće kolektivno – to praktično znači da će radnice i radnici odlučivati o potrebama svojih preduzeća. Preduzećima će upravljati radnički zborovi bazirani na principima direktne demokratije – se delegatima opozivim u svakom trenutku. To, takođe, isključuje mogućnost da neko sa strane odluči da se meša u proces rada, pogotovo kada bi takav postupak mogao da nekoga ugrozi. U skladu sa samoupravno kreiranim planom, rađenim na nivou čitavog društva, organizovaće se proizvodnja i distribucija svih elemenata potrebnih za uspešan rad industrije.

Shvatajući da sat vremena života jednog ljudskog bića vredi jednako koliko i sat vremena života nekog drugog, bez obzira na razliku u obrazovanju, u ovoj fazi borbe anarhosindikalizam se zalaže za jednake plate. Cilj revolucije je komunizam koji podrazumeva društvene odnose u kojima neće postojati novac – svako će raditi onoliko koliko može, a dobijati onoliko koliko mu je potrebno. Usled vrtoglavog napretka tehnologije, ostvarenje ovih ciljeva danas bi bilo daleko lakše nego pre sto godina.

Ove postavke su u praksi primenjivane u najsvetlijim trenucima istorije čovečanstva – 1917. godine u Rusiji, do boljševičkog puča i ukidanja sovjeta, 1936. u Španiji do gušenja revolucije od strane fašista i staljinista, u Mađarskoj 1956... A danas se već sasvim jasno vide u borbama radnika širom sveta, pa i u našem susedstvu, u Grčkoj, gde je jedan broj preduzeća već oduzet od gazda i organizovan na samoupravnim principima.

ex-Idolmladih

U zemlji zeka i meda

Počelo je naizgled naivno – iznenadne nestašice šargarepe i kupusa, sporadične restrikcije krušaka i meda, na koje je malo ko obraćao pažnju, da bi mic po mic sve više ljudi u vidokrugu počelo da se goji i krzni, skakuće i preplašeno gricka kao da je sve to tek tako, a dešavalo se svašta - poput uvođenja čudnih mernih jedinica, aparata kroz čije rupice se može videti budućnost, žena koje savijaju udove poput gume, stroge zabrane ponavljanja istih reči - i nije bilo samo „ko ponavlja moje reči, jede govna iza peći“, a da se ni u jednom trenutku ne obliže i debeljuškasti ministar oružanih plišanih telećih medvedića koji voli da ponavlja jedno te isto i iza peći jede ono s mlekom koje bi trebalo da teče uz med, jer je red da se zavede med, ali ga je sve više nestajalo pošto su mečke izgubile svaki obzir, a prokrznavanje čak i većine mojih prijatelja i daljih rođaka postalo je tako nepodnošljivo da je zaglušilo i uniformisano „šefe, koj' ti vrag“, koje je odzvanjalo sa svih strana dok su raspevanom prascu toliko klicali da postadosmo tako nastrani da deluje kao da izlaza nema, ali ga ima, ali ne kako nam se automatski čini, u nemoćnom besu i vadioku koji nas nestaju u samojedu, već valjda u samoblagostanju, smeškanju u inat i koncentrisanju zečje šape koje nakovanjski u tim trenucima počinje da raste do ubojitih čvrstina puta brzina puta snaga, jer mi ga stvarno, onog, volimo i cenimo, ali taj put mržnje kojim bi da nas vodi, tera nas da sačmom samoranjavamo naše tureve i pufnaste repiće i da ispijamo još jedno ljuto piće za zalutale tetke i mladiće što putuju za Zaječar i Zagreb, Zambiju i Zanzibar, a za čije babe zdravlje, eve ti kurac, more mrš', ček', ček', stani - pobuni se medved sav umazan u med ko prase u govna, pile u kučinu, uvalim ti lažnih 800 evra iz monopola, ovo ide do bola, još se i rimuje, o o o, tko će shvatiti to, levica desnica centralno, surovi kapitalizam - umilni komunizam i obratno, Osmi mart na Pun mesec garniran obiljem osmica koji su Kinezima toliko sretni brojevi da svi nešto počinju u datumima punim osmica, dok četvorku preziru koliko zapadna civilizacija preza od broja trinaest, kao redni broj praseta u ovoj umiljatoj zemlji zeka i meda...

A ja sve to godinama promatram tužnim okicama i sa ostalim volovima tiho pasem.

ODLIČAN (5) Shop Boys

(autoru su kao bebi stavljali LSD u mleko, dok mu konačno u 8. godini života školski lekar nije preporučio da pređe na heroin)

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Kulturni centri REX i CZKD; Knjižare PLATO i BEOPOLIS; Kafići BROD, BRAT FIDEL i BRAT ČE.

KRAGUJEVAC: Kafane MAGMA i MARKO.

SREMSKA MITROVICA: Knjižara BUKBAR.

UŽICE: Kafić KUĆA ČAJA.

NIŠ: Udruženje ŽENSKI PROSTOR.

ZAJEČAR: Omladinski centar ZAJEČAR.

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta:

Fašistički batinaši napali štrajkače u belgijskoj fabrici

26. februar 2012. U fabriku „Majster Beneluks" u Belgiji upala je grupa od dvadesetak batinaša, naoružanih bejzbol palicama, gumenim pendrecima, suzavcem i pancirkama, kako bi razbili štrajk i ponovo pokrenuli isporuku autodelova još uvek neimenovanoj kompaniji iz Nemačke, koja je vlasnik tog proizvodnog pogona. Radnici iz okolnih fabrika brzo su se organizovali i blokirali ih unutar fabrike. Pobuni radnika prethodila je najava uprave da će zatvoriti fabriku i ceo pogon prebaciti u Češku. Radnici su odmah okupirali fabriku i blokirali kamione za transport proizvoda. Suočena s ovako odlučnim odgovorom radnika , uprava je angažovala paramilitarne fašističke grupe, što predstavlja karakterističnu odbrambenu taktiku kapitalista, korišćenu još tridestih godina prošlog veka prilikom razbijanja radničkog pokreta.

Sindikati su već izdali proglas svim fabrikama i njihovim upravama: „Ako se ovo ponovi, u još samo jednoj fabrici, mobilisaćemo sve radnike iz cele industrije, širom zemlje i blokirati kompletan sektor". „Ako šefovi nastave da dovode svoje privatne paravojske i mi moramo da se organizujemo na isti način, baš kao i radnici tridesetih". Ako je za verovati anketi, koju je sproveo belgijski RTL, klasni rat postaje sve izvesnija realnost za belgijske radnike, ali i za radničku klasu širom Evrope. Čak 89% ispitanih izjavilo je kako će ubuduće „socijalni konflikti biti sve nasilniji".

Kenijske medicinske sestre protiv vlasti i korumpiranog sindikata

Kenijske medicinske sestre i drugi medicinski radnici u štrajku su već nekoliko dana i zahtevaju veće plate i bolje uslove rada. Međutim, ovih dana je sindikat koji ih zastupa (Kenijski sindikat civilnih službenika) napravio dogovor sa vladom i njihovom upravom, pa ih je pozvao na prekid štrajka. Sestre su besne zbog manjkavosti pregovora i sadržine dogovora. One ne prihvataju dogovor sindikata i gazda i tvrde da su svi njihovi zahtevi ignorisani i da im vlada nije ponudila nijedno opipljivo rešenje. Sestre iz Najrobija su poručile da ne prihvataju prazna obećanja i da se neće povući dok ne dok ne vide „hranu na stolu". Kažu da pregovori nisu doneli nikakvu korist za njih, da se osećaju prevareno i da će nastaviti da protestuju sve dok ne dobiju konkretne ustupke od vlade.

Guverner Bandit pucao na radnike u štrajku

Čouk Bandit, guverner Bavetske regije u Kambodži, pucao je 20. februara na obućarske radnike i radnice koji su u štrajku. Tri žene su ozbiljno povređene, a jednoj dvadesetogodišnjoj radnici metak je prošao nekoliko milimetara pored srca. Hiljade radnika započelo je štrajk u fabrici koja proizvodi obuću za Nemačku firmu „Puma". Bandit je zajedno sa telohraniteljem i policajcem upao u fabriku i pucao u radnike iz pištolja sa prigušivačem, a ceo incident je zabeležila sigurnosna kamera. Policija je saslušala Bendita, ali ga je brzo oslobodila.

Centar za liberterske studije predstavlja:

Revolucionarni sindikalisti i fabrički komiteti u ruskoj revouciji

Spontana težnja radnika da organizuju fabričke komitete i da intervenišu u procesu upravljanja fabrikama neizbežno je ohrabrena revolucijom, zbog koje su radnici verovali da sredstva za proizvodnju u čitavoj zemlji sada pripadaju njima i da njima mogu upravljati po svom nahođenju i u sopstvenom interesu. Ono što je započelo pre Oktobarske revolucije, u njoj se odigravalo još češće i otvorenije i, za trenutak, ništa nije moglo zadržati talas pobune.

Cena: 200 din.

Publikacije CLS-a možeš naći u svim boljim knjižarama ili naručiti direktno od nas:

e-mail: cls@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org/tiki/cls

Denketove šifrovane reči

1. povrće slično nogoli; 2. mrtva Adela; 3. nalazi se ispod gongore; 4. suprotan trezaninu; 5. dolazi posle dvolejbusa; 6. čovek koji cmače ljude po slavama; 7. (uspravno) ženka Tatuta; 7. (vodoravno) minijaturna Velikarija; 8. nepotpuna, oštećena ča; 9. grad suprotan Dagotinu; 10. nežna ptica slična ljubici; 11. Jaduinov brat.

Rešenja iz prošlog broja

Rešenja iz prošlog broja: 1. sekretar; 2. (uspravno) Kosmaj; 2. (vodoravno) kubura; 3. kukurek; 4. Beočin; 5. Barak; 6. citoplazma; 7. džezva; 8. asimetrija; 9. parafin; 10. kurtoazija; 11. bakaluk.

Omčin kutak

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS.SR-ID 107264780

Uredništvo: Kosta Ristić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Milan Lukić, Slobodan Stamenčić i Aleksandar Belčević **(odgovorni urednik)**

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretinac 6,
11077 Beograd, Srbija
tel. 063/9382-382
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org

Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000